

רבי עקיבא

1. עד גיל ארבעים לא למד רבי עקיבא תורה כלל. הוא היה רועה צאן אצל אחד מגדולי עשירי ירושלים, כלבא שבוע שמו. ראתה אותו רחל בתו של כלבא שבוע שהיא מעלה וצנוע. אמרה לו: "אם תלך ללמד תורה אינש'א לך". עקיבא לא האמין כל כך ביכולתו ללמד תורה. יום אחד הגיע לבאר מים ושאל: מי חפר באר זו? אמרו לו אנשים: עקיבא! אינך יודע? "אבנים נשחקו מים..." (איוב יד, יט), המים, שמטפטפים יום יום, שעה שעה, בכל רגע ובהתמדה, נשחקו את האבנים... וכך נוצרה הבאר. נש'א (חשב ואמר) רבי עקיבא למוד (של קל וחומר). "אם האבנים שהם קשות נשחקו על ידי המים שהם רכים, וכל זאת בזכות כח ההתמדה, הרי, גם התורה - אם אלמדה בהתמדה, - תוכל גם היא להכניס לתוך לבי.
2. הלך ונש'א עקיבא את רחל בסתר. שמע זאת אביה, וכעס מאוד. הוא גירש את רחל בתו מביתו ואמר: "אני נזדר נזדר, שלא אתן לך כלום מכל נכסי..."! עברו עקיבא ורחל לגור במתבן (אסם תבואה). כל בקר היה רבי עקיבא מוציא קש משערותיה של רחל והיה אומר: "אילו היה באפשרותי הייתי קונה לך ירושלים של זהב" (תכשיט יקר מזהב). לילה אחד נשמעו דפיקות על דלת המתבן, פתחו, וראו אדם עני: "אנא מכם אנשים טובים" אמר העני, "נולד לנו תינוק, ואין לנו במה לכסותו, עזרו לנו בבקשה"! לקחו קש ונתנו לו. עודד רבי עקיבא את אשתו ואמר: "ראי, יש אנשים עניים יותר מאתנו..."
3. הלך רבי עקיבא עם בנו שנולד לו בינתיים, לתלמוד תורה והתחיל ללמד "אלף בית" עם כל הילדים. ישב ולמד עד שיגיע לקרא, המשיך בלמוד חמש בהתמדה עד שיגיע כל התורה. כך למד כל מה שיכל היה ללמד על ידי המלימד ועל ידי עצמו. היה רבי עקיבא עני ביותר, קושש עצים, חצצים מכר וחצצים הדליק למדורה, ישב לאורה וסור על למודו. אמרו לו שכניו: "איננו יכולים לסבל את העשן הרב העולה מביתך, קנה לך שמן והדלק נר". אמר להם: על ידי העצים שמהם אני מדליק את המדורה, אני קורא, אני מתחמם ועליהם אני ישן".

4. אָמַרָה לּוֹ אֲשֶׁתּוֹ: "לֵךְ וּלְמַד". הֵלֵךְ רַבִּי עֲקִיבָא וּלְמַד תּוֹרָה אֲצֵל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס וְאֲצֵל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה. כַּעֲבֹר שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה הָיוּ לוֹ שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלָף תַּלְמִידִים. חָזַר לְבֵיתוֹ. לִפְנֵי שְׁנַכְנַס לְבֵיתוֹ שָׁמַע מִבַּעַד לַדֶּלֶת אִישׁ רֹשֶׁעַ מְדַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ רַחֵל. "רְאֵי, מָה בַּעֲלֶיךָ עוֹלֵל לָךְ, עֲזֹבֶיךָ כָּל כֹּף הַרְבֵּה שָׁנִים וְהִשְׁאַרְךָ לְבִדָּךְ, לֹא אֶכְפַּת לוֹ מִמֶּךָ כָּלֵל...". שָׁמְעִי לַעֲצָתִי, עֲזָבִי אוֹתוֹ וְחֲזֹרִי לְאֲבִיךָ הָעֶשִׂיר, הוּא בּוֹדֵאִי יִקְבְּלֶיךָ בְּרָצוֹן וַיִּתִּיר אֶת גְּדָרוֹ...". הָטָה רַבִּי עֲקִיבָא אָזְנוֹ לְשִׁמְעַת אֶת תַּשׁוּבָתָהּ שֶׁל רַחֵל אִשְׁתּוֹ, וְכֹף אָמַרָה: "לֹא אֶשְׁמַע כָּלֵל בְּקוֹלֶיךָ, רַבִּי עֲקִיבָא בַּעֲלִי הוּא צָדִיק וְתַלְמִיד חֲכָם, לוֹ הָיָה עֹכָשׁוֹ פֹה לִיָּדִי הֵייתִי אוֹמֶרֶת לוֹ: "לֵךְ וּלְמַד עוֹד שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה".